

De Sant Miquel de Campmajor a Salamanca: la trajectòria de Josep Masllorens, un futbolista mogut per la passió

Després de formar-se entre Colòmbia i Catalunya, Masllorens va provar sort a Països Baixos i Uruguai, abans de jugar al Linense, Granada B i Amorebieta, fins a aterrar a l'Unionistas

El futbol ha estat el motor de la seva vida i l'ha dut per Sant Cugat del Vallès, Girona, els Països Baixos, l'Uruguai, la Línia de la Concepción, Granada, Amorebieta, Bogotá i, des del gener, Salamanca a les files de l'Unionistas, a Primera RFEF. Quilòmetres i quilòmetres perseguint el somni que «el Espa», com li deien a Colòmbia, tenia de ben petit. «A casa sóc en Jose o en Josep, menys per a la meua àvia que em diu Ramon, perquè em dic Josep Ramon». Masllorens va fitxar l'estiu passat per l'Inter de Bogotá, de la Primera Divisió colombiana. Aquest gener però, ha aterrat a Salamanca. «La ciutat és preciosa. Això sí, venia de Bogotá on estem tot l'any a 25 graus i el primer dia aquí nevava». El camí per arribar, de moment, al futbol semiprofessional no ha estat fàcil. Després de formar-se entre el Millonarios i el Banyoles, de cadet va integrar-se a l'acadèmia Kaptiva de Sant Cugat. «Entrenàvem matí i tarda i el meu pare m'hi duia des de Banyoles, de vegades dos cops al dia», recorda. Un bon any a Divisió d'Honor li va permetre fer el salt al Girona després d'una prova. «Sent del Pla de l'Estany em feia molta il·lusió fitxar pel Girona. És on tothom volia ser. Vaig aprendre molt», recorda Masllorens que va estar dos anys a Torres de Palau, del cadet A al juvenil B, on va compartir vestidor amb gent com Pau Víctor, Ilyas Chaira, Sulei Camara o Arnau Vilamitjana. L'Ajax, el Torque i la Balona A partir d'aquí va decidir provar sort als Països Baixos i, mentre vivia al pis d'un agent jugava en un club amateur tot esperant que es concretés l'interès del Volendam. «Ho tenia tot a punt per signar però un vistaire de l'Ajax em va dir que m'havia vist, que em volien i que m'esperés. Al final, ni una cosa ni altra». La següent etapa seria l'Uruguai, amb el Torque, que ara forma part del City Group. La COVID va tallar de soca-rel una etapa que era profitosa. A partir d'aquí, tornaria a Europa amb la Balompédica Linense, la Balona, després que Antonio Calderón se n'enamorés durant la prova que va fer en un partit contra el Cadis. «Va ser qui va apostar per mi per fer el salt al futbol semiprofessional. Li dec molt», diu. Tres cursos a un alt nivell al Linense li van valer el salt al Granada, primer al filial i després, ja la temporada passada, al primer equip. Tot i això, la competència va fer que fes les maletes al gener cap a l'Amorebieta sense poder estrenar-se a Segona A. Amb un any més de contracte amb l'Inter de Bogotá, Masllorens, confia assegurar la salvació amb l'Unionistas. Mentrestant, torna sempre que pot a Sant Miquel i Banyoles per veure la família i els amics. «És casa meua. La pau i calma que dóna passejar per l'estany no l'he trobada enlloc més», confessa amb un català del Pla de l'Estany perfecte. «La meua xicota, que és de Sant Cugat, diu que l'estic perdent», riu. I a Colòmbia li passa el mateix, però al revés. «Quan hi vaig, em diuen que se'm nota que l'accent ja no és el d'allà». Nascut entre la terra d'Andreu Fontàs i la del Pibe Valderrama, Masllorens pica pedra per poder arribar algun dia a Primera mentre s'emmiralla amb Rodri (City).

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/03/25/sant-miquel-campmajor-salamanca-trajectoria-128372478.html>